

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA PRZEDSIĘBIORCZOŚCI I TECHNOLOGII¹⁾

z dnia 2019 r.

**w sprawie wzoru wniosku o wydanie pozwolenia na nabywanie, przechowywanie,
używanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego lub
wytwarzanie materiałów wybuchowych metodą *in situ***

Na podstawie art. 14 ust. 5 ustawy z dnia 21 czerwca 2002 r. o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego (Dz. U. z 2019 r. poz. 45, 55, 60 i 1214) zarządza się, co następuje:

§ 1. Określa się wzór wniosku o wydanie pozwolenia na nabywanie, przechowywanie, używanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego lub wytwarzanie materiałów wybuchowych metodą *in situ*, stanowiący załącznik do rozporządzenia.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia.²⁾

MINISTER PRZEDSIĘBIORCZOŚCI
I TECHNOLOGII

Za zgodność pod względem prawnym, legislacyjnym i redakcyjnym

Joanna Sauter-Kunach

Dyrektor Departamentu Prawnego

/podpisano elektronicznie/

¹⁾ Minister Przedsiębiorczości i Technologii kieruje działem administracji rządowej - gospodarka, na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 10 stycznia 2018 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Przedsiębiorczości i Technologii (Dz. U. z 2018 r. poz. 93).

²⁾ Niniejsze rozporządzenie było poprzedzone rozporządzeniem Ministra Rozwoju z dnia 17 sierpnia 2016 r. w sprawie wzoru wniosku o wydanie pozwolenia na nabywanie, przechowywanie, używanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego lub wytwarzanie materiałów wybuchowych metodą *in situ* (Dz. U. poz. 1346), które traci moc z dniem 1 sierpnia 2019 r. w związku z art. 145 pkt 8 ustawy z dnia 13 czerwca 2019 r. o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym (Dz. U. poz. 1214).

WZÓR
WNIOSEK

**o wydanie pozwolenia na nabywanie, przechowywanie, używanie materiałów
wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego lub wytwarzanie materiałów
wybuchowych metodą *in situ***

I. Oznaczenie przedmiotu wniosku¹⁾

- Nabywanie
- Przechowywanie
- Używanie
- Wytwarzanie metodą *in situ*

II. Oznaczenie wnioskodawcy

1. Forma prawna wnioskodawcy¹⁾

- Przedsiębiorca – będący osobą fizyczną
- Jednostka naukowa
- Przedsiębiorca inny niż osoba fizyczna, podać jaki:

.....
.....

2. Nazwa wnioskodawcy

.....
.....

3. Numer w rejestrze przedsiębiorców w Krajowym Rejestrze Sądowym (o ile przedsiębiorca taki numer posiada)

.....

4. Numer identyfikacji podatkowej (NIP)

.....

III. Siedziba lub miejsce zamieszkania wnioskodawcy

1. Województwo.....

2. Miejscowość.....

3. Kod pocztowy.....

4. Ulica i numer domu lub numer lokalu.....

5. Dane kontaktowe wnioskodawcy: numer telefonu, numer faksu, e-mail

.....

IV. Dane osobowe przedsiębiorcy będącego osobą fizyczną, w przypadku jednostki naukowej lub przedsiębiorcy innego niż osoba fizyczna – dane osobowe członków organu zarządzającego, prokurentów i pełnomocników²⁾

1. Imiona.....

2. Nazwisko.....

3. Data urodzenia (rok – miesiąc – dzień).....

4. Miejsce urodzenia.....

5. Obywatelstwo.....

6. Numer PESEL (w przypadku osoby posiadającej obywatelstwo polskie)

.....

7. Seria i numer paszportu (w przypadku osoby posiadającej obywatelstwo innego państwa)

.....

8. Adres miejsca zamieszkania (w przypadku osoby posiadającej obywatelstwo innego państwa)

.....

9. Dane kontaktowe: numer telefonu, numer faksu, e-mail

.....

V. Cel nabycia materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego i zakres prac, do jakich będą one używane³⁾

.....

.....

.....

.....

VI. Warunki i miejsce przechowywania materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego¹⁾

Istniejące obiekty do przechowywania materiałów⁴⁾

.....

.....

.....

.....

Brak obiektów do przechowywania materiałów⁵⁾

.....

.....

.....

.....

.....

VII. Określenie rodzaju i ilości materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego jakie mogą być nabywane lub przechowywane w okresie roku

Lp.	Numer UN ⁶⁾	Kod klasyfikacyjny ⁶⁾	Nazwa handlowa ⁶⁾	Ilość ⁷⁾
1				
2				
3				
(...) ⁸⁾				

VIII. Określenie rodzaju i ilości wytwarzanych materiałów wybuchowych metodą *in situ*

Lp.	Numer UN ⁶⁾	Kod klasyfikacyjny ⁶⁾	Nazwa handlowa ⁶⁾	Ilość ⁷⁾
1				
2				
3				
(...) ⁸⁾				

(data)

(czytelny podpis wnioskodawcy
lub osoby upoważnionej⁹⁾)

Objaśnienia:

- 1) Właściwe zaznaczyć;
- 2) W przypadku więcej niż jednej osoby wymagane dane osobowe każdej z nich należy sporządzić na oddzielnych kserokopiach stron części IV wniosku. W przypadku wniosku składanego w postaci dokumentu elektronicznego nie ma wymogu wykonywania kserokopii. Wymagane dane osobowe należy podać, wobec każdej z osób, poprzez rozszerzenie formatu aplikacji, powtórzenie i wypełnienie informacji z części IV wniosku;
- 3) Należy określić dokładny cel nabycia oraz zakres prac do jakich będą używane, wymienione we wniosku pod nazwą handlową, materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego, do których organ wydający pozwolenie określi szczegółowe warunki bezpieczeństwa przy prowadzeniu tych prac;
- 4) Należy określić warunki i miejsce przechowywania materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie przepisami;
- 5) W przypadku ubiegania się o pozwolenie na nabywanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego bez prawa magazynowania wnioskodawca dołącza oświadczenie o nieposiadaniu obiektów do ich przechowywania;
- 6) Należy określić rodzaj materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego lub materiałów wybuchowych wytwarzanych metodą *in situ* poprzez wskazanie ich nazw handlowych, numerów rozpoznawczych UN oraz kodów klasyfikacyjnych, ustalonych przez Organizację Narodów Zjednoczonych, określonych w załączniku A do umowy europejskiej dotyczącej międzynarodowego przewozu drogowego towarów niebezpiecznych (ADR), sporządzonej w Genewie dnia 30 września 1957 r. (Dz. U. z 2017 r. poz. 1119, z późn. zm);
- 7) Należy określić jednostkę miary;
- 8) W przypadku większej ilości materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego lub materiałów wybuchowych wytwarzanych metodą *in situ* należy dodać kolejne wiersze;
- 9) Wymóg czytelnego podpisu dotyczy wniosku składanego w postaci papierowej – wniosek składany za pośrednictwem środków komunikacji elektronicznej może być złożony po opatrzeniu kwalifikowanym podpisem elektronicznym, podpisem zaufanym lub podpisem osobistym.

UZASADNIENIE

Podstawę prawną do wydania rozporządzenia Ministra Przedsiębiorczości i Technologii *w sprawie wzoru wniosku o wydanie pozwolenia na nabywanie, przechowywanie, używanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego lub wytwarzanie materiałów wybuchowych metodą in situ*, zwanego dalej „Rozporządzeniem” stanowi art. 14 ust. 5 ustawy 21 czerwca 2002 r. *o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego* (Dz. U. z 2019 r. poz. 45, z późn. zm.), zwana dalej „ustawą o MWC”.

Niniejsze rozporządzenie było poprzedzone rozporządzeniem Ministra Rozwoju z dnia 17 sierpnia 2016 r. *w sprawie wzoru wniosku o wydanie pozwolenia na nabywanie, przechowywanie, używanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego lub wytwarzanie materiałów wybuchowych metodą in situ* (Dz. U. 2016 r. poz. 1346) zwanym dalej „rozporządzeniem MR”.

Konieczność wydania Rozporządzenia wynika z ustawy z dnia 13 czerwca 2019 r. o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym (Dz. U., poz 1214) zwanej dalej „ustawą koncesyjną”, która w dziale VIII „Przepisy zmieniające, przejściowe, dostosowujące i końcowe, rozdział 1, Przepisy zmieniające” w art. 145 w pkt 8 zmienia ustawę o MWC. W treści art. 15 ust. 1 ustawy o MWC, wskazującego elementy pozwolenia, w pkt. 4 doprecyzowano pojęcie „rodzaj” materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego, zwanego dalej „MWC”, który w ustawie rozumiany jest jako „nazwa handlowa” MWC wraz z jego numerem rozpoznawczym ustalonym przez Organizację Narodów Zjednoczonych oraz kodem klasyfikacyjnym.

Zmiana wprowadzona do ustawy o MWC, została zastosowana w załączniku do Rozporządzenia w pkt VII i VIII wniosku, w których wymóg „określenia rodzaju MWC jakie mogą być nabywane lub przechowywane w okresie roku” został określony jako konieczność podania „nazwy handlowej” MWC.

Wskazana zmiana polegająca na doprecyzowaniu określenia „rodzaj MWC”, wprowadzona do ustawy o MWC oraz do Rozporządzenia posiada istotne oddziaływanie na wzrost bezpieczeństwa używania MWC. Nazwa handlowa MWC co do zasady jest ściśle powiązana z charakterystyką materiału oraz jego właściwościami podczas używania, mającymi wpływ na poziom bezpieczeństwa – natomiast stosowana dotychczas nazwa przewozowa służy do określenia warunków przy transporcie materiałów. Pod jedną nazwą

przewozową może występować wiele MWC o *różnych nazwach handlowych* oraz różnicujących je składach chemicznych i odmiennych wymogach bezpieczeństwa. O ile dla określenia warunków transportu nazwa przewozowa może być wystarczająca to stosowanie jej we wniosku o wydanie pozwolenia nie wypełniało potrzeby szczegółowej informacji o MWC. Tematyka transportu jest wyłączona z zakresu, który określa ustawa o MWC. Wprowadzenie wymogu podania nazwy handlowej MWC do ustawy i wzoru wniosku pozwoli organowi, do którego złożony będzie wniosek o udzielenie pozwolenia *na nabywanie, przechowywanie, używanie MWC lub wytwarzanie materiałów wybuchowych metodą in situ*, zwany dalej „wnioskiem” – zweryfikować wskazany w nim zakres prac, do których MWC mogą być używane w sposób zgodny z właściwościami jak również określić szczegółowe warunki bezpieczeństwa, wymagane przy prowadzeniu prac z ich użyciem.

Należy wskazać, że wprowadzenie zmian w art. 15 ust. 1 ustawy o MWC oraz, w konsekwencji, w przygotowanym akcie wykonawczym, realizuje wniosek pokontrolny *de lege ferenda* Najwyższej Izby Kontroli, zwanej dalej „NIK” z 2014 r.

W sprawozdaniu pokontrolnym NIK zaleciła podjęcie działań legislacyjnych m.in. w zakresie wprowadzenia zmian do ustawy o MWC, ułatwiających organom kontrolującym przedsiębiorców nabywających, przechowujących lub używających MWC na podstawie pozwolenia wydawanego przez wojewodę lub dyrektora okręgowego urzędu górniczego stwierdzenie, że przedsiębiorca nabył, przechowuje lub używa dokładnie taki rodzaj MWC, o jakim jest mowa w pozwoleniu. Dotychczas przedsiębiorca przedstawiał kontrolerom wykaz nabytych MWC według ich nazw handlowych (bo takie nazwy są stosowane w dokumentacji dotyczącej obrotu handlowego), natomiast w udzielonym przez właściwy organ pozwoleniu uprawniającym do nabycia, przechowywania lub używania MWC znajdowały się nazwy przewozowe. Porównywanie nazw handlowych MWC (wskazanych w dokumentach handlowych) i przewozowych (wskazanych w pozwoleniu wydanym przez organ) dla stwierdzenia, czy przedsiębiorca miał prawo nabyć wymienione w nich MWC generowało problemy, wynikające z różnego zakresu merytorycznego obu pojęć – wykazanego powyżej w uzasadnieniu. Wskazaną niezgodność uregulowano przyjmując zasadę ujednoczenia wymogu informacji dotyczącej rodzaju MWC i stosowania w każdym przypadku ich nazw handlowych.

NIK zwróciła uwagę na fakt, że obowiązujące brzmienie art. 15 ust. 1 ustawy o MWC sformułowano w taki sposób, że organ wydający „*pozwolenie na nabywanie przechowywanie,*

używanie MWC lub wytwarzanie materiałów wybuchowych metodą in situ – nie ma możliwości zamieszczenia w decyzji żadnych innych elementów, które w sposób bardziej szczegółowy określałyby warunki wykonywania objętej pozwoleniem działalności - na przykład sposobu zabezpieczenia robót i dostosowania ilości MWC podlegającej zakupowi do możliwości magazynowych przedsiębiorcy”.

Dlatego zdaniem NIK zaistniała konieczność uzupełnienia przepisów obowiązującego prawa również w tym zakresie. Powyższe zalecenie znalazło swoją realizację w nowym brzmieniu art. 15 ust.1 pkt 3 ustawy o MWC, w którym poszerzony został zakres obowiązujących informacji w pozwoleniu o określenie „szczegółowych warunków bezpieczeństwa przy prowadzeniu prac” z użyciem MWC. Nadane ustawą ww. uprawnienie dla organu wydającego pozwolenie zostało również wskazane wnioskodawcy w punkcie 3 Objaśnień, w załączniku do Rozporządzenia, w którym precyzuje się, że w części V wniosku: „należy określić dokładny cel nabycia oraz zakres prac do jakich będą używane, wymienione we wniosku pod nazwą handlową materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego, do których organ wydający pozwolenie określi szczegółowe warunki bezpieczeństwa przy prowadzeniu tych prac”.

Równocześnie Rozporządzenie realizuje jeden z priorytetowych projektów prowadzonych przez MPiT odnoszący się do działania deregulacyjnego, określonego w dokumencie rządowym pt. „Informacja dotycząca deregulacji obowiązku stosowania pieczęci/pieczątek przez obywateli i przedsiębiorców”, przyjętym przez Radę Ministrów w dniu 28 czerwca 2018 r. Stopniowe odchodzenie od wymogów stosowanych przy wersji papierowej wniosku stanowi element realizacji wdrażania elektronicznych form komunikacji przedsiębiorcy z urzędem wyznaczonych zarówno postępowaniem jak również potrzebą zrównania w naszym kraju standardów w tym zakresie z innymi Państwami Członkowskimi Unii Europejskiej. Elektroniczna procedur administracyjnych, tym samym uproszczenie załatwiania spraw w urzędach jest jednym z priorytetów polityki państwa określonych w Strategii na Rzecz Odpowiedzialnego Rozwoju. Wymóg stosowania pieczątek tworzy barierę dla usprawnienia i szerszego wdrożenia procedur administracyjnych, w których sprawy urzędowe załatwiane będą drogą elektroniczną. Opieranie niektórych segmentów działalności gospodarczej takich jak np. uzyskanie pozwolenia, dla których konieczne jest złożenie wniosku- w formie papierowego dokumentu- opatrzonego pieczęciami utrzymuje koszty prowadzenia działalności na podwyższonym poziomie m.in. poprzez konieczność

wyrobienia pieczęci, złożoność archiwizacji dokumentów, wymagającej znacznie wyższych kosztów przechowywania dokumentacji niż w postaci elektronicznej. Z analizy prawnej wynika, że wymaganie opatrywania dokumentów stosowną pieczęcią jest formalizmem nieuzasadnionym na gruncie obowiązujących przepisów. W obrocie cywilnoprawnym, za wyjątkiem formy aktu notarialnego oraz formy pisemnej z podpisem poświadczonym urzędowo, pieczęć nie jest wymogiem przewidzianym dla zachowania właściwej formy czynności prawnej (art. 60, art. 73 – 81 Kodeksu cywilnego). W szczególności, do zachowania pisemnej formy czynności prawnej wystarcza złożenie własnoręcznego podpisu na dokumencie obejmującym treść oświadczenia woli (art. 78 § 1 k.c.).

Wyrobienie pieczęci, innej niż pieczęć urzędowa, nie jest uzależnione od zgody właściwego organu. Powyższe oznacza, że wyrobienie pieczęci dowolnej treści i stosowanie jej w przedkładanych dokumentach urzędowych nie zapewnia w żadnej mierze wiarygodności dokumentu jak również nie stanowi wystarczającej podstawy egzekwowania konsekwencji przedkładania nieprawdziwych informacji. Moc tę posiada własnoręcznie złożony, czytelny podpis wnioskodawcy.

Obowiązek opatrywania pieczęcią dokumentów pochodzących od przedsiębiorców przy braku uzasadnionych podstaw prawnych jego utrzymywania, może prowadzić do niekorzystnych uwarunkowań dla wykonywania działalności gospodarczej takich jak ryzyko przedłużania załatwiania spraw w urzędach a w skrajnych przypadkach, odmowa przyjęcia wniosku lub załatwienia sprawy z nieuzasadnionych prawnie, przyczyn czysto formalnych. W załączniku rozporządzenia MR zawarty był wymóg opatrzenia wniosku pieczęcią i czytelnym podpisem złożonym przez wnioskodawcę lub osobę upoważnioną. W omawianym projekcie zrezygnowano z wymogu pieczęci pozostawiając konieczność złożenia przez wnioskodawcę czytelnego podpisu dla wniosku składanego w postaci papierowej i możliwości opatrzenia go kwalifikowanym podpisem elektronicznym, podpisem zaufanym lub podpisem osobistym w przypadku gdy wniosek składany będzie za pośrednictwem środków komunikacji elektronicznej.

Na gruncie prawa Unii Europejskiej, sytuacja ewentualnej odmowy przyznania prawa ze względu na brak formalny dokumentu polegający na braku zastosowania pieczęci, może być rozpatrywana z punktu widzenia zasady proporcjonalności. Zasada ta sprzeciwia się nakładaniu na obywateli państw członkowskich obowiązków innych niż te, które są niezbędne do osiągnięcia celu wyznaczonego przez interes publiczny. Prawidłowości jej

stosowania służyć ma zbadanie obciążeń dla przedsiębiorców wynikających np. z przepisów prawa wspólnotowego (rozporządzeń i decyzji) wobec obowiązujących w tym zakresie przepisów prawa krajowego. W obu przypadkach proporcjonalność regulacji prawnych bada się poprzez zbadanie współmierności nałożonych obciążeń do prawnie uzasadnionego celu oraz wynikających z nich konsekwencji. W legislacji krajowej RP zasada proporcjonalności, ustanowiona w art. 31 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, znalazła wprost odzwierciedlenie w brzmieniu art. 8 Kodeksu postępowania administracyjnego Wskazany przepis, – przy braku obowiązujących, prawnych ograniczeń, stanowi wzmocnienie dla rozwiązania przyjętego w Rozporządzeniu.

Wzór wniosku, określony w załączniku do Rozporządzenia, rozwiązuje kwestię złożenia przez przedsiębiorcę wniosku zawierającego informacje wymagane przepisami. Sygnowanie informacji zawartych we wniosku własnoręcznym, czytelnym podpisem wnioskodawcy (w przypadku wniosku w postaci papierowej), wypełni wymóg wiarygodności i przyjęcia przez niego odpowiedzialności za prawdziwość wszystkich zawartych we wniosku treści.

Analiza informacji znajdujących się we wniosku dokonywana przez organ wydający pozwolenie stanowi formę nadzoru nad działalnością w zakresie nabywania, przechowywania, używania materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego lub wytwarzania materiałów wybuchowych metodą *in situ* w Rzeczypospolitej Polskiej.

Identyfikacja MWC o wskazanych we wniosku nazwach handlowych umożliwi organowi określenie stosownych wymogów bezpieczeństwa związanych z ich użytkowaniem lub przechowywaniem służąc tym poprawie bezpieczeństwa obywateli, w tym ich rodzin oraz mienia a także osób niepełnosprawnych i osób starszych.

Zgodnie z § 2 projektu, rozporządzenie wchodzi w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia. Odstępuje się tym od zasady zawartej w § 1 ust. 1 uchwały nr 20 Rady Ministrów z dnia 18 lutego 2014 r. w sprawie zaleceń ujednoczenia terminów wejścia w życie niektórych aktów normatywnych (M.P. poz. 205). Rozporządzenie powinno wejść w życie w możliwie najszybszym terminie. Ustalony w rozporządzeniu termin wejścia w życie Rozporządzenia jest ważny dla podmiotów ubiegających się o wydanie pozwolenia na nabywanie, przechowywanie, używanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego lub wytwarzanie materiałów wybuchowych metodą *in situ*. Z dniem wejścia w życie ustawy koncesyjnej, w zmienianej przez nią ustawie o MWC, zacznie obowiązywać nowa treść pozwolenia na nabywanie MWC wydawanego na jej podstawie i tym samym

wymóg niektórych informacji we wniosku o udzielenie pozwolenia jak np. konieczność zadeklarowania nazwy handlowej a nie przewozowej MWC. Warunkuje to potrzebę umożliwienia zainteresowanym przedsiębiorcom szybkiego dostępu do nowego wzoru wniosku. Tryb działań legislacyjnych musi zapewnić płynność wdrożenia nowych przepisów w krajowy porządek prawny w taki sposób aby w możliwie najmniejszym stopniu utrudniał wykonywanie działalności gospodarczej przez przedsiębiorcę. W ocenie projektodawcy, zgodnie z art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 20 lipca 2000 r. ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1523, z późn. zm.) w słusznym interesie przedsiębiorców konieczne jest, aby rozporządzenie weszło jak najszybciej w życie tj. z dniem następującym po jego ogłoszeniu.

Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248) oraz § 52 ust. 1 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin Pracy Rady Ministrów (M.P. z 2016 r. poz. 1006 z późn. zm.), z chwilą skierowania projektu rozporządzenia do uzgodnień międzyresortowych, przedmiotowy projekt zostanie zamieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji w zakładce Rządowy Proces Legislacyjny oraz na stronach Biuletynu Informacji Publicznej Ministra Przedsiębiorczości i Technologii, co umożliwi zapoznanie się z jego treścią szerokiemu kręgowi zainteresowanych przedsiębiorców. Wyniki uzgodnień międzyresortowych zostaną omówione w raporcie, zgodnie z § 51 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów. Projekt zostanie również poddany procedurze konsultacji publicznych oraz ich podsumowaniu w raporcie z konsultacji.

Projekt rozporządzenia Ministra Przedsiębiorczości i Technologii w sprawie wzoru wniosku o wydanie pozwolenia na nabywanie, przechowywanie, używanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego lub wytwarzanie materiałów wybuchowych metodą *in situ* nie jest sprzeczny z prawem Unii Europejskiej. Projekt nie podlega przedstawieniu właściwym organom i instytucjom Unii Europejskiej, w tym Europejskiemu Bankowi Centralnemu.

Ponieważ Rozporządzenie nie zawiera przepisów technicznych, o których mowa w § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039, z późn. zm.), nie podlega ono notyfikacji do Komisji Europejskiej.